

Linnéuniversitetet

Kalmar Växjö

Konstnärligt examensarbete

Mysteriet **med den gamla kartongfabriken**

The incident **in the old cardboard factory**

Sista delen på barnboksmanuset

Författare: Gun-Britt
Bergström Lindell
Handledare: Cecilia Davidsson
Examinator: Vasilis Papageorgiou
Termin: HT16/VT17
Ämne: Kreativt skrivande
Nivå: III
Kurskod: 2KS10E

Abstrakt

Barnboksdeckare som utspelar sig längs slingriga skogsstigar i Osby.

Tack

Stort tack till handledare och kurskamrater.

Hastigt uppbrott från frukostbordet

Det var bara jag och Wille som åt frukost nästa morgon. Huset var helt tomt. Mamma hade lämnat en lapp på köksbordet.

Gomorra! Tanya, Pax och jag är på utflykt. Vi har tagit bilen för att se oss omkring i Osby medan ni andra ligger och snusar. Tanya berättade om Göran och Lisa och jag blev nyfiken på dem. Jag minns att de var med i ett teveprogram för några år sedan.

– De har åkt bort till apan och kaninen vid min skola, förklarade jag för Wille.

– Vadå för apa och kanin? frågade Wille och skar en ostskiva som han la på smörgåsen.

– Det är jättestora skulpturer, sa jag och fortsatte att läsa på lappen.

Vi handlar på hemvägen så att vi har mat för några dagar. Ses snart. Puss och kram från mamsen, Tanya och busiga Pax. PS. Klockan är strax nio när vi ger oss i väg, så räkna med att vi är tillbaka runt elva.

Jag hade precis slevat i mig den sista skeden med fil och müsli när mobilen ringde. Mamma som vanligt. Vad ville hon nu?

Det var inte mamma utan Tanya. Hon pratade snabbt.

– Vet du vem jag såg alldeles nyss? Jo, den där stora argsinta gubben vid kartongfabriken. Han som hade så kort tröja att man såg hela magen. Vet du vem han pratade med? Du kan aldrig gissa. Frasses matte!

Det snurrade runt i huvudet.

– Var är du någonstans? Varför har du mammas mobil?

– Jag lånade den för att kunna ringa till dig.

– Var är mamma? Och Pax?

– Just nu står de och tittar på apan och kaninen. Det blir för varmt att lämna Pax i bilen, därför åker Kajsa och handlar själv.

– Kör hon hem dig och Pax först?

– Nej, Pax och jag går hem. Jag hittar.

Skulle Tanya gå hem med min hund? Sällan. Vad som helst skulle kunna hända.

Tanya var inte van vid hundar.

– Säg till mamma att ni ska vänta på oss. Wille och jag kommer!

En bra sak med Wille var att han inte frågade så mycket, därför tog det inte ens tio minuter innan vi var på väg. Medan vi gick berättade jag om det Tanya sagt i telefonen. När Wille fick höra talas om mannen från kartongfabriken blev han intresserad.

– Du menar den där argsinta gubben med jättemagen? Vad sa Tanya mer?

– Bara att hon sett honom prata med en dum matte med flexikoppel, så att hennes hund kan springa fram och skrämma andra hundar.

– Flexikoppel? Du menar ett sånt där långt snöre som kan bli hur långt som helst? Men skynda på nu. Jag är nyfiken på den mystiska kartonggubben.

– Han är säkert inte kvar. Jag hoppas att han inte är det.

– Varför det? Han såg väl aldrig dig och Tanya vid fabriken.

– Nej, men jag har ingen lust att träffa honom i alla fall.

Mamma och Tanya satt på en av bänkarna nedanför skolan. Pax blev helvild när han fick syn på oss. Det var bra att mamma höll honom. Tanya hade säkert tappat kopplet. Mamma reste sig och log med hela ansiktet.

– Tanya berättade att ni skulle komma, men inte trodde jag att ni var så snabba. Jim, det här sommarlovet började väl inte så tokigt? Nu har du två kompisar att umgås med, och hittills tycker jag att det har varit full fart mest hela tiden.

Medan jag kramade Pax mötte jag Tanyas blick. Jag hade lite dåligt samvete för kvällen innan. Mitt i natten vaknade jag och kom på att vi varken sagt god natt eller något annat till varandra. Jag hade inte ens märkt att hon försvunnit in i gästrummet och stängt dörren efter sig.

– Vad tänker ni göra nu? frågade mamma.

Jag ryckte på axlarna.

– Gå hemåt. Eller kika oss omkring.

– Jag vill att vi kikar oss omkring, sa Wille.

– Det tycker jag låter som en bra idé, sa mamma. Då åker jag och handlar. Vi ses hemma så småningom.

Så fort mamma börjat gå mot parkeringen frågade Wille:

– Är gubben kvar?

Tanya skakade på huvudet.

– Nej, efter att han pratat med Frasses matte gick han in i kyrkan.

– Va? utbrast jag. Vad skulle han göra i kyrkan?

– Det vet väl inte jag. Men visst var det mysco att han stod och pratade med Frasses matte.

– Var då? frågade jag.

Tanya pekade.

– På trottoaren vid lekplatsen. Då kom jag att tänka på fimparna vid kartongfabriken. De med rött läppstift.

– Just det, ja, sa jag.

Wille sträckte upp händerna.

– Nu får ni ta det från början. Annars hänger jag inte med. Cigarettfimpar med läppstift har ni inte sagt något om.

Jag hade helt glömt bort de där fimparna. Nu berättade jag i alla fall för Wille att alla fimpar på stigen haft vitt filter och att det legat massor på marken utanför kartongfabriken. Men bland de vita fanns även vanliga bruna fimpar.

– Den som rökt de cigaretterna hade rött läppstift. Lika illrött som det Frasses matte använder, la jag till.

– Wow, sa Wille. Den där hundens matte kan alltså ha varit vid fabriken?

– Precis.

– Men det är förstås inte säkert, sa Tanya. Vi vet inte ens om hon röker. Jag kom bara att tänka på fimparna när jag såg skummisen och Frasses matte tillsammans. De måste väl känna varandra om de stod och pratade.

– Hon kan vara världens gangster, sa jag.

– Om någon är intresserad heter hon antingen Maja eller Anna-Karin.

– Hur vet du det? utbrast jag.

Tanya satte ner tåspetsen på skon mot marken och vred den fram och tillbaka, som om hon tänkte borra hål i gräsmattan. Pax blev nyfiken och var snabbt framme och nosade.

– Jag googlade på det i går kväll. På min surfplatta. För skojs skull. Eftersom jag inte hade något annat för mig.

Det brände till i kinderna. Jag borde säga förlåt.

– Det är två lägenheter i det gröna huset, fortsatte Tanya. Ingen vanlig villa. Bor Frasses matte i huset så heter hon antingen Maja Dahlberg och hänger ihop med en kille som heter Alberto Hashim. Eller också bor hon ensam och heter Anna-Karin Jansson. Ja, hon har ju Frasse förstås.

Wille var ivrig och kunde knappt sitta still på bänken.

– Vad pratar du om för grönt hus?

Tanya vände på huvudet och nickade.

– På en gata som heter Lilla Portgatan. Huset håller på att renoveras. Man ser en bit av byggnadsställningen härifrån.

– Gick hon hem efter att hon pratat med skummisen? frågade jag.

– Nej, hon och Frasse fortsatte mot stationen.

Wille reste sig hastigt.

– Kom så sticker vi till huset och kikar. Det finns kanske några spår utanför. Jag vill också vara med om något spännande.

Ett idiotiskt förslag

Självklart fanns det inga spår utanför huset. Då kom Wille på en snilleblix. Att han och jag skulle klättra upp på byggnadsställningen och kika in genom fönstren.

- Du är inte klok, sa jag. Tänk om hon ser oss.
- Hon är inte hemma. Tanya såg henne gå mot stationen.
- Men vad är det vi ska se? En massa fimpar på golvet?
- Fåna dig inte.

Jag trodde att jag skulle få hjälp av Tanya, att hon skulle protestera, men hon sa bara att hon kunde ta hand om Pax under tiden.

- Vi tassar ner till sjön så länge.

Pax hängde med hur lydigt som helst när Tanya tog kopplet och började gå ner mot strandkanten. Det kändes inte helt bra att min hund och Tanya blivit så goda vänner.

– Tänk om byggjobbarna dyker upp, sa jag till Wille. Eller om det är någon hemma som får syn på oss.

- Äh, då sticker vi bara.

Det stod en plåthink med torkad cement på marken nedanför byggnadsställningen. Och en burk med färg. Den som murade eller målade kunde komma tillbaka när som helst. Det brydde sig inte Wille om. Han var redan uppe på ställningen och vinkade att jag skulle följa efter.

Så fort jag tagit mig upp smög Wille bort till fönstret. Det fanns bara ett enda på varje våning på kortsidan. Jag väntade att få höra skrik eller ett upprört dunkande på insidan av rutan. Men det hände ingenting. Plankorna gungade till under fötterna när jag tog mig fram till Wille.

Rummet innanför fönsterrutan var möblerat med soffa, bord, fåtöljer och två höga bokhyllor med tidningar och böcker. Blommorna som stod på fönsterbrädan mot framsidan behövde vatten. De såg halvdöda ut. På väggen hängde en teve och på bordet nedanför låg en hög med dvd-filmer.

Man kunde se en bit in i hallen. Två par gympaskor stod på golvet och en jacka hängde på en krok. Inga koppel eller något som påminde om att en hund skulle bo i lägenheten.

- Det är nog inte Frasses lägenhet, viskade jag.
- Då får vi klättra upp en våning, svarade Wille.
- Det får du göra själv.

– Okej, men du väntar väl på mig?

Jag hann aldrig svara för plötsligt hördes grusknaster. Vi reagerade samtidigt och tryckte oss mot väggen. Någon var på väg in i huset – eller till byggnadsställningen där vi stod.

– Vi sticker, viskade jag.

Vi hoppade och landade samtidigt på marken. Allt hade kunnat gå bra om inte Wille stött till plåthinken. Den for in i ett metallben på byggnadsställningen och direkt efter hördes ett upprört hundskall. Det måste vara Frasse. Jag rusade mot baksidan och kastade mig över staketet. Wille var lika snabb. Bakom oss skällde hunden.

Vi fortsatte till grusvägen och tog skydd bakom en stor ek. Ingen kom efter. Hunden slutade skälla.

– Vi klarade det, sa Wille efter ett tag. Kom så går vi bort till Tanya.

Wille var alltid så självsäker. Även om han kunde göra en del knasiga saker, så kändes det bra att vara tillsammans med honom. Mycket bättre än med Tanya. Hon var en typiskt retlig tjej.

På väg till sjön kunde man se kortsidan och byggnadsställningen på det gröna huset. Jag rös till och kastade en blick ditåt. I fönstret på andra våningen stod Frasses matte och tittade ut.

Wille gör ett fynd

– Nu vet vi i alla fall att den där hunden bor i huset, sa Wille när vi var på hemväg.

– Vad är det för bra med att veta det? frågade jag. Att jag riskerar att träffa hans matte när jag ska till skolan?

– Ja, och att hon kanske står borta vid kartongfabriken och röker på lördagkvällarna. Det kanske är hennes stora nöje.

– Skoja inte om det, sa jag.

– Okej, okej. Lovar. Men nu går vi bort till affären där ni hittade lappen.

Det ville varken jag eller Tanya.

– Var inte så fega, sa Wille.

– Vi vill inte gå dit, sa Tanya. Eller hur, Jim?

– Men om Jim bor här kan han väl inte hålla sig borta från affären, sa Wille. Någon gång måste han gå dit. Lika bra att han får vänja sig.

Det låg något i det Wille sa. Någon gång skulle jag bli tvungen att ta mig till affären. Och till skolan måste jag ju.

När vi kom fram till parkeringen ställde vi oss bakom vagnsskjulet, där jag och Tanya stått förra gången. Någon röd skåpbil syntes inte till. Det kändes bra.

– Lappen som vi hittade låg gömd under den där containern, sa Tanya. I en plastpåse. Fast vi hittade lappen först efter att mannen som hämtade den rivit den i bitar.

– Han försökte göra en boll av den, fortsatte jag. Men han missade när han skulle kasta bollen i papperskorgen. Vi pusslade ihop bitarna och kunde läsa vad det stod.

Wille gick fram några meter och satte sig på huk. Pax trodde tydligen att det var en lek, för han skuttade efter.

– Jag tror att det finns ett nytt meddelande, sa Wille och strök Pax över ryggen.

– Men kan du se det på så långt håll? frågade Tanya.

– Jag går och ser efter, sa Wille.

– Är du inte klok? utbrast jag. Tänk om någon av kartonggubbarna skulle se dig.

– Man har väl rätt att röra sig på parkeringen. Vänta här!

Innan Tanya och jag hunnit hejda Wille var han på väg mot containern. Han plockade upp något från marken. Något gult. Det såg ut som en av affärens gula plastkassar. Sedan fortsatte han mot containern. När han var framme tappade han plastkassen på marken, böjde sig ner och plockade upp den. Sedan kom han snabbt gående åt vårt håll. Han såg nöjd ut.

– Kom, sa han. Vi sticker till baksidan.

Han flinade och vecklade ut plastkassen. Jag hann bara få en hastig skymt av det han gömt inuti, men det var tillräckligt. Ett nytt meddelande.

Övertalade till något dumt

– Hur hann du? frågade jag när vi tagit oss upp för slänten på affärens baksida. Jag såg bara att du plockade upp den gula plastkassen.

– Haha, jag borde kanske bli ficktjuv. När jag kände med handen under containern förstod jag att det var något viktigt som låg och väntade.

Wille hade stoppat plastkassen i bakfickan på shortsens. Nu stod han med en genomskinlig plastpåse i handen.

– Undrar varför det ligger en sten i, sa han medan han försökte knyta upp knuten.

– För att påsen inte ska blåsa bort, svarade Tanya.

– Aha. Äsch, det går inte att få upp knuten.

Han slet upp påsen, slängde stenen på marken och vecklade upp papperet. Jag och Tanya ställde oss tätt intill honom så att vi kunde se vad det stod. *KF fre 19.00. Näst sista.*

– Vilket kort meddelande, sa Wille

– Det var lika kort förra gången, sa Tanya. Men då stod det inte något om näst sista.

Vad kan det betyda?

Jag ryckte på axlarna.

– Ingen aning.

Wille vek ihop papperet.

– Hörni, av det ni berättat förstår jag att det ska komma en massa gubbar och hämta lådor vid kartongfabriken nu på fredag klockan sju.

Tanya nickade.

– Vad är det för dag i dag?

– Torsdag.

– Alltså kommer det inga gubbar i kväll. Ska vi ta oss dit och spana vad som finns i fabriken?

– Aldrig i livet! sa Tanya.

– Nej, jag går inte dit igen, sa jag. Du vet ju vad som hände. Vi blev jagade genom skogen av en dåre som snodde min ryggsäck.

Jag fick fortfarande gåshud när jag tänkte på den obehagliga Gerhard Schmidt. Han som snott dörrnyckeln och hotat med en massa saker. Nu skulle han i alla fall inte kunna ta sig in i vårt hus.

– Borde vi inte lägga tillbaka lappen? sa Tanya och vände sig mot mig. Annars kanske någon misstänker att det är vi som tagit den.

– Ingen har sett oss mer än Gerhard. Inte han som hämtade lappen förra gången och inte de andra skurkarna heller. Men du har rätt. Vi måste lägga tillbaka meddelandet.

– Är ni verkligen säkra på att Gerhard och skurkarna i fabriken har något med varandra att göra? frågade Wille.

– Nej, svarade jag. Men han var ju där samtidigt. Sedan pratade han om det där hemliga projektet och att vi skulle sväva i livsfara, mamma och pappa också, om jag och Tanya berättade något. Han såg livsfarlig ut.

– Vad sa han mer om projektet?

– Att det gällde landets säkerhet.

– Var det kartongfabriken som var projektet?

– Ja ... nej, jag vet inte. Vad var det han sa, Tanya?

– Något om att vi inte fick säga att platsen existerade.

Wille tittade från Tanya till mig.

– Platsen? Jag tror inte att Gerhard hör ihop med gänget i kartongfabriken. Han är säkert en knäppskalle som springer omkring med låtsaspistol. Såg ni verkligen att den var riktig?

– Nej, men ...

– Då så, ni ska se att jag har rätt. Förresten, brukar skurkar gå i kyrkan? Är ni säkra på att de är bovar? Tanya, du såg ju gubben gå in i kyrkan ... han som pratade med den där tanten ... matten till hunden. Jag tror att han är präst. Eller någon sorts vaktmästare. Nu ger vi oss i väg till fabriken. Jag är nyfiken på hur den ser ut. Vi måste hitta på något kul och spännande när det är sommarlov.

Wille var påhittig. Det var därför jag gillade honom. Men att gå till kartongfabriken en gång till lät inte speciellt kul. Fast allt verkade så enkelt när Wille förklarade hur det låg till.

– Gubbarna kommer till kartongfabriken först vid sjutiden i morgon kväll. De är kanske präster hela högen – alltså helt ofarliga. Dessutom är de inte där nu. Vi kan väl se oss omkring.

Ett tag var jag nästan övertygad om att Tanya skulle säga nej. Det gjorde hon inte. Inte Pax heller. Han verkade lycklig över att det skulle bli en ny skogspromenad.

Det var ganska varmt. Luften stod stilla. Vi borde ha tagit med något att dricka.

Wille blev rätt imponerad över fimparna.

– Jag trodde inte att det skulle vara SÅ många, sa han. Fimpstigen är ett perfekt namn.

– Vi försökte räkna dem, sa jag. Men vi tröttnade innan vi kommit till tvåhundra.

Jag var hela tiden på min vakt, särskilt nu när det var jag och Pax som gick först i ledet. Skulle vi se galningen Gerhard i skogen? På något sätt kändes det ändå rätt lugnt eftersom Wille var med. Det han sagt om Gerhard stämde förmodligen. Att det handlade om en knäppskalle med låtsaspistol och livlig fantasi.

Men jag var inte lika övertygad när det gällde det Wille påstått om gubben med magen. Han var ju så argsint. Skällde och gapade på de andra.

Jag vände mig om.

– Wille, om gubbarna inte är några skummisar utan präster, varför håller de då på att köra bort en massa lådor?

– Det vet väl inte jag. Men snart hoppas jag att jag vet det. Vilken hopplöst jobbig stig. Bara en massa grenar och skräp som man snubblar på.

– Vi sa ju det. Glöm inte att det var du som övertalade oss att gå till kartongfabriken.

– Wille, ärligt ... tror du verkligen att han är präst? frågade Tanya. Alltså han som jag såg stå och prata med Frasses matte.

– Jag tror det inte, sa jag. Präster ska väl säga snälla saker till folk och inte skälla ut dem.

– Jim, glöm inte prästen vi såg på teve en gång, sa Wille. Han var helt galen.

– Det var ju en film.

– Ja, men i alla fall. Prällar är som folk är mest. Glada ibland, som vid bröllop, ledsna när det är begravningar. Och argsinta om de måste bära tunga lådor.

Typiskt Wille. Han hade svar på allting och tog nästan aldrig något riktigt på allvar. Man kunde väl inte jämföra en präst som var skådespelare med en riktig präst i kyrkan. Fast ändå kände jag mig inte alls lika orolig som tidigare. Jag och Tanya hade kanske överdrivit allting på grund av galne Gerhard.

Tankar om uppbrott

Han satt på en bänk bakom korvmojen och svettades. Han hade nyss lämnat post om kommande leverans och sedan tagit sig till torget för att unna sig en korb med mos. Det var inte lång tid kvar nu. Nästa vecka, troligen på onsdag eller torsdag, var det dags att lasta ut de sista lådorna från fabriken. Samtidigt skulle hela verksamheten flytta till Åmål. Chefen hade bra kontakter, så den närmaste tiden skulle den nya omlastningsplatsen bestå av en nedlagd sågfabrik på vischan.

Det skulle bli skönt att byta miljö. Han trivdes definitivt inte i husvagnen i urskogen. Husvagnen måste vara minst femtio år gammal. Den hade säkerligen inte rullat på några vägar de senaste decennierna.

Han drack en klunk ur Fantan. Den som ägt husvagnen kunde väl ha lämnat något värdefullt efter sig. Som ett kassaskåp fullt med tusenlappar. Nu fanns det inte mycket av värde i husvagnen. Golfbollarna var gratis. Dem hade han knyckt från golfklubben. Han var evinnerligt trött på att sitta och rita figurer på dem med tuschpenna.

Egentligen hade han inte mycket att glädja sig åt i sitt liv. Ibland önskade han att de skulle åka fast. Att polisen satte honom i finkan. Då skulle han få lagad mat varje dag och bli upppassad. Kanske hitta några kompisar.

I dag tänkte han koppla av och hålla sig borta från kartongfabriken några timmar. Senast klockan tre måste han förstås vara tillbaka. Då var det dags att vakta omgivningarna igen medan Chefen, Jerker och Boxarn höll på att packa gods. Morgondagens beställningar.

Det tråkiga i kråksången var att han inte skulle få träffa Anki på ett tag. Hon bodde ju i en fin lägenhet i Osby och hade inte lust att få en sämre bostad. Dessutom hade hon sin hund att tänka på. På sätt och vis förstod han henne. Men det kändes ändå vemodigt. För jäkligt, helt enkelt.

Så fick han en strålande idé och lyfte burken och skålade för sig själv. Precis så skulle han göra. Begära löneförhöjning av Chefen. Samla på sig en stor förmögenhet. För pengarna skulle han köpa ett hus åt sig själv och Anki – och hennes hund.

Han sänkte burken igen och drog en djup suck. Han skulle sakna Anki. Framför allt hennes läckra laxpuddingar.

En dold ingång

Vi stannade och vilade ett tag. Pax hade hittat ett vattenfyllt kärr där han druckit några klunkar. Det var i alla fall inte lika hett i skogen, eftersom träden gav skugga från solen.

När vi fortsatte gick Tanya först och Wille sist. Vi närmade oss platsen där galningen Gerhard upptäckte oss. Jag fick nästan kramp i magen av att tänka på honom.

– Vi är snart framme, sa jag och stannade. Det är bäst att vi tar skydd någonstans och kollar att det inte är några vid fabriken.

– Kan man se kartongfabriken härifrån? frågade Wille.

– Nej, men det är ändå bäst att vi går försiktigt sista biten.

– Står det inga bilar utanför kan vi räkna med att vi är ensamma. Var parkerade gubbarna förra gången?

– Precis framför ingången. På framsidan.

– Jag skulle kunna åla mig fram på marken och kika, sa Wille. Det är jag bra på.

– Lova att komma tillbaka, viskade Tanya.

– Klart jag kommer tillbaka. Hej så länge.

Wille fortsatte bort till granarna. Där ställde han sig på alla fyra och kröp vidare under de torra grenarna.

– Han kommer att få sår på knäna, viskade Tanya.

– Ja. Men det är i alla fall bra att han har shorts. Annars hade han fått trasiga byxknän.

– Med fula hål.

– Just precis, sa jag och mötte Tanyas blick. Du ... jag är ledsen för i går. Du sa inget. Bara försvann.

– Ja. Undrar du varför?

– Nej ... förlåt. Det ska aldrig hända igen. Men Wille och jag ... vi hade så mycket att prata om. Vi har inte setts på ett tag.

– Jag vet att han är din bästa kompis. Det är väl bara sådana som får titta i din dagbok. Den du fick av mig.

Jag var beredd på att Tanya skulle se arg ut. Det gjorde hon inte.

– Jag har bara ritat. En karta. Hur det ser ut här.

– Den kartan vill jag gärna se.

– Okej.

Pax ledsnade på att stå stilla och började dra i kopplet. Jag lyfte upp honom. Tanya smekte honom över nosen. Pax slickade henne på näsan. Hon skrattade tyst. Jag hoppades att hon skulle glömma bort att jag lovat att hon skulle få titta i dagboken.

Efter att Wille försvunnit var det som om alla ljud plötsligt förstärktes. Men jag hörde inga bilar, inga röster och det luktade inte cigarettök. Total tystnad förutom de naturliga ljud som skogen gav ifrån sig.

Vi stod tysta och tittade åt det håll där Wille försvunnit. Efter ett tag hördes avlägset ljudet från järnvägen. Det var inget godståg utan säkert ett av Öresundstågen. Ett sådant som pappa åkte till jobbet med.

– Nu kommer han tillbaka, viskade Tanya.

Jo, där kom Wille gående. Som om han inte hade ett bekymmer i världen. Knäna såg rätt hela ut, frånsett en rispa och några barr som fastnat.

– Inga bilar i sikte och inte en människa i närheten. Jag var ända framme vid huset och kikade in. Jag såg förresten fimphögen vid grinden. Många med läppstift på. Men hur som helst, det finns inga människor i fabriken. Varken präster eller skurkar. Vilket kråkslott! Kom så undersöker vi stället.

Jag satte ner Pax på marken. Det kändes märkligt att vara tillbaka. För några dagar sedan stod jag och Tanya och tittade in genom fönstren på fabriken. Jag undrade vad vi skulle få se den här gången.

Så fort vi kommit fram till byggnaden gick Wille fram till fönstret där vi sett datorerna. Han såg besviken ut.

– Man kan ju inte se ett skit. Dörren är kanske öppen.

– Vi kan inte gå in, utbrast Tanya.

– Jag kan, sa Wille. Om dörren är olåst.

Det var den inte och det var jag glad för. Jag ville absolut inte gå in i fabriken och jag ville inte att Wille skulle göra det heller.

– Vi går runt och kikar på andra sidan, sa Wille.

– Se dig för när du går, sa jag och lyfte upp Pax. Det är jättemycket glas på marken.

På baksidan av huset stod en spånskiva lutad mot väggen. Wille undersökte den nyfiket och upptäckte att det fanns en smal dörr bakom. Han stack in handen under spånskivan och drog ner handtaget. Dörren öppnades en aning.

– Hjälp mig att lyfta undan den här, Jim. Den är hur tung som helst.

– Men vi går väl inte in, sa Tanya.

– Klart vi gör. Vi behöver bara stanna en pytteliten stund. För att se om det finns något spännande. Ta i nu, Jim.

Jag ställde ner Pax och räckte över kopplet till Tanya. Spånskivan var verkligen tung. Vi flyttade den en aning så att det gick att öppna dörren och pressa sig in.

Strax därpå stod vi i ett mörkt utrymme. Det påminde om en hall. En svag ljusstrimma letade sig in genom dörren som stod på glänt. Det luktade fukt och mögel, olja och något annat. Något skarpt som stack i näsan.

– Kom så går vi vidare, sa Wille.

Pax hade inget emot att följa med. Han var minst lika nyfiken som Wille. Vi trängde oss genom en halvstängd dörr som fastnat i sitt läge och varken gick att öppna eller stänga. Där bakom fanns ett stort rum. Det var högt i tak. Säkert fem meter. Solen letade sig in genom de två fönster som var hela, men masonitskivorna som ersatt de trasiga rutorna fick ändå lokalen att se kuslig ut. Längs väggarna stod rader av träbänkar. På en av dem låg verktyg och trasor. Det var dem jag såg genom fönstret förra gången.

Wille fortsatte in i rummet.

– Titta här! Vad var det jag sa? Jag är bombsäker på att gubben du såg vid kyrkan är präst, Tanya.

Wille plockade upp några vykort som låg på en av de smutsiga bänkarna. Alla föreställde kyrkan i Osby.

– Ni ser själva. Gubbarna som ni varit rädda för är helgon. Nu går vi upp för trappan och ser vad som finns på våningen ovanför. Äsch, Jim och Tanya, sjåpa er inte.

Läskiga trappor

Trappan gick i spiral upp till nästa våning. Wille var redan på väg. Tanya följde efter. Skramlet från trappan ekade i rummet. Pax satte försiktigt framtassen på första steget men tog ner den igen. Han tyckte säkert att trappan var otäck. Det hade han rätt i.

Jag lyfte upp Pax och började försiktigt gå längs med räcket där trappstegen var som bredast. Det var obehagligt att det inte fanns några väggar, bara armeringsjärn mellan trappstegen och räcket. Inte kunde jag hålla i mig heller, nu när jag bar på Pax.

Det kom in lite ljus från en fönsterglugg med spräckt ruta. Några dammiga och övergivna spindelnät fladdrade till av luftdraget.

I mitten av trappan fanns en avsats. Där stannade jag och ställde ner Pax. Han tittade anklagande på mig. Men jag måste vila armarna. De skakade. Pax hade känts tyngre att känka på för varje steg jag tog.

Wille var redan uppe och nu försvann Tanya också. Jag tittade upp mot taket. Det var smutsgrått men hade varit vitt en gång i tiden. Konturerna visade var lysrören suttit. Nu fanns det bara hål kvar och ur dem hängde långa sladdbitar.

Tanya och Wille pratade lågt med varandra. Deras röster lämnade efter sig ett konstigt eko.

Wille lutade sig fram över räcket.

– Vart tog du vägen?

– Pax ville inte fortsätta. Ska vi inte gå ner igen?

– Varför det? Kom upp i stället så kollar vi vidare. Här finns bara en massa kartonger. Inget farligt, alltså.

Willes huvud försvann. Jag räknade trappstegen framför mig. Minst nio.

– Du får gå själv sista biten, sa jag till Pax.

Han stod kvar. Jag lyfte upp honom och började gå. Ett träd som stod intill den trasiga fönstergluggen vajade i vinden och kastade mörka skuggor på väggen. Bara tre trappsteg kvar. Två. Ett. Äntligen riktigt golv under fötterna.

Här uppe var det betydligt ljusare, även om flera trasiga fönster var täckta med masonitskivor. Golvet var fullt av skräp; mest tidningspapper och träflisor. Men det var även gott om torra löv som letat sig in i fabriken genom trasiga rutor och håligheter. Flera rader med flyttlådor stod lutade mot en av väggarna. De var ännu inte uppvikta utan stod platta med snören omkring. Intill låg en hög med tidningar. Pax drog i väg till tidningshögen för att undersöka den och jag följde efter.

– Inte särskilt upphetsande, eller hur? sa Wille.

Jag ryckte på axlarna.

– Det beror på vad lådorna ska användas till. Jag tycker att det verkar som om någon tänker linda in ömtåliga grejer med tidningspapper.

– Precis. Därför ska vi ta oss dit.

Wille pekade mot ett mörkt skrymsle bakom några kraftiga träbjälkar.

– Vad finns det där? frågade jag.

– En trappa, svarade Tanya. Ganska läbbig.

– Värre än spiraltrappan?

– Ja. Den här är av trä och ranglig. Flera trappsteg saknas.

– Ska vi inte lämna stället? sa jag. Det har varit en kartongfabrik. Då är det väl inte konstigt att det finns kartonger här.

– Men de är ju alldeles nya, invände Wille. Var inte feg. Det är klart att det finns något där uppe på vinden. Gubbarna ni såg bar knappast ut tomma lådor.

Tanya hade rätt. Trappan var verkligen läskig. Pax vägrade att gå upp för den, så nu stod han och Tanya kvar vid tidningshögen.

Jag hade mycket hellre bytt med Tanya. Pax var faktiskt min hund. Men Wille hade dragit mig med sig och nu var han på väg upp för den rangliga trappan. Jag följde efter. Andra och fjärde trappsteget sänkades. Likaså ett högre upp. Hjärtat bultade i bröstet. Om trappan rasade ihop skulle vi störta rakt ner mot det hårda cementgolvet. Det hade varit lite spännande med kartongfabriken tidigare. Inte nu längre.

– Synd att vi inte tog med oss en ficklampa, sa Wille. Det är helsvart här uppe. Man ser inte ett dugg. Förresten, vänta.

Jag stannade. Det rasslade till och ögonblicket därpå fladdrade en ljuslåga ovanför mig.

– Vilken tur. Jag stötte till något med handen. En tändsticksask.

Wille lyfte handen med tändstickan vilket fick honom att se ut som ett spöke. Ansiktet var helt vitt mot den mörka bakgrunden. Tändstickan slocknade. Wille tände genast en ny.

– Det finns en dörr här. Med en gammal rostig nyckel i låset.

Jag stod kvar medan Wille fortsatte upp för de sista stegen. Tändstickan slocknade.

– Men kom då, sa Wille en aning irriterat. Om du går några steg till så kan du ta tag i min hand, så hjälper jag dig sista biten.

Uppe på vinden

Wille tände en ny tändsticka. Dörren framför oss saknade handtag, men det satt en stor nyckel i låset. Det luktade murket och gammalt. Tändstickan slocknade och Wille tände en ny. Han försökte vrida på nyckeln. Det gnisslade i låset men ingenting mer hände.

- Du får öppna, sa han. Vrid på nyckeln och tryck samtidigt in dörren.
- Jag håller hellre i en tändsticka.
- Okej, här har du.

Wille räckte över asken. Jag fumlade med tändstickorna men lyckades tända en.

Wille lutade sig fram mot dörren och gav den en lätt knuff. Det knarrade till och dörren gled långsamt upp.

Tydligen fanns det fönster på vinden, för plötsligt blev det ljusare. Wille öppnade dörren helt och klev in. Han visslade till.

- Det var det värsta. Kom så ska du få se något.

Jag visste inte vad det var jag skulle få se och blev nyfiken.

Vinden var fullpackad av elektronik. Utmed väggarna fanns staplar med kartonger som innehöll bärbara datorer, mobiltelefoner och surfplattor.

- Kartongerna kanske är tomma, sa jag och önskade nästan att det var så.

Wille öppnade snabbt en av lådorna. Den var inte tom.

– Här finns grejer för säkert flera hundra tusen, sa han nöjt. Och kolla där borta. Det ser ut som ett krucifix.

Jag vände mig om och drog djupt efter andan. Korset som stod lutat mot väggen nådde mig till midjan. Jesus hängde på det med slutna ögon och med spikar i händerna. Jag kom att tänka på Gerhard, Jesusfiguren som jagat mig och Tanya med pistol genom skogen. Och på gubbarna som burit ut lådor som körts bort i bilar. Kände Gerhard och gubbarna varandra? Handlade det om en religiös sekt?

Boxarn på krigsstigen

Han satt i godan ro och njöt av en cigg när Boxarns svarta skåpbil stannade vid torget. Satan i gatan. Det innebar garanterat problem. Sidorutan var öppen och Boxarn viftade med handen att han skulle komma. Direkt. På stubinen. Det syntes på den knyckiga armrörelsen och den sammanbitna minen.

Han flög upp från bänken och kastade ifrån sig cigaretten i fontänen. Med några raska kliv var han framme vid bilen.

Boxarn röt att han skulle hoppa in och strunta i moppen. Trots att den var olåst.

Han öppnade dörren på passagerarsidan och hade knappt hunnit dimpa ner på sätet förrän de var på väg. Vad hade hänt? Det var bestämt att de skulle ses vid kartongfabriken runt tre. Klockan var inte ens ett. Hade han missuppfattat tiden? Var de på väg till ett ställe med värdefulla prylar som Boxarn fått tips om? Hade polisen kommit dem på spåren?

Plötsligt spottade Boxarn fram en fråga mellan sina plufsiga läppar. I profil syntes underbettet extra tydligt.

Frågan var oväntad. Boxarn ville veta hur många knutar det var på påsen. Vilken påse? Boxarn blev irriterad när han inte fattade direkt. Skrek att han inte skulle spela korkad. Lill-Berra hade slagit larm och kört direkt till Chefens stuga. Chefen och Jerker var redan på väg.

Han var inte dum. Han fattade att någonting hade hänt. Men vad?

Boxarn slog irriterat med näven mot ratten. Sa att det gällde meddelandet. Att det varit minst två knutar på påsen som legat under containern.

Hade någon öppnat påsen och gjort en ny knut? Läst meddelandet? Vem i så fall? Vad skulle han svara? Något smart. Som att ingen utomstående ändå skulle fatta vad det stod.

Det var var inget bra svar. Boxarn blev ursinnig. Fräste att det återstod att se.

Boxarn vände på huvudet och spände blicken i honom. Men det var ju inte hans fel. Hur skulle det kunna vara det? Han hade lämnat ett meddelande enligt reglerna. Om det nu var någon som öppnat påsen ... varför knyta ihop den och lägga tillbaka den på samma ställe? Det övergick hans förstånd.

Jesus på korset

– Tror du att det är stöldgods? frågade jag.

– Inte vet jag. Men det verkar nästan så.

Wille hade undersökt krucifixet, nu stod han vid traven med surfplattor. Det var säkert femtio kartonger. Kanske till och med hundra.

– Vi sticker härifrån och kontaktar polisen, sa jag.

– Ja, men först tar vi några bilder som bevis. Polisen kommer inte att tro oss annars. Har du mobilen med dig? Bra. Ta bilder på kyrkgrejerna så fotar jag det andra.

Wille var mycket noga. Han tog bilder på hela rummet, på staplarna med kartonger, och han öppnade några förpackningar och fotograferade innehållet. Jag koncentrerade mig på Jesus som hängde på träkorset. Jag kom att tänka på Gerhard igen. Det fanns en viss likhet. Håret, skägget, den magra kroppen ... usch, det fick räcka med foton på krucifixet.

Jag knäppte några bilder på de höga ljusstakarna och dopskålen och stoppade ner mobilen i fickan. Då fick jag syn på en plastkasse i hörnet, från Coop. Kassen var bara slarvigt tillsluten. Försiktigt drog jag isär handtagen. Hela kassen var full av smycken. Det var armband, ringar, örhängen, halskedjor. Där låg en klocka också. Jag plockade fram mobilen igen.

– Jag har hittat en massa smycken. Det är säkert guld.

Wille kom snabbt bort till mig.

– Wow! Ja, det är garanterat guld, sa han. Om det är stöldgods borde vi få någon form av hittelön efter att vi kontaktat polisen. Har du fotat?

– Nej, jag ska.

– Plocka upp lite grejer så att man ser vad det är. Som klockan. Oj, en Rolex.

Wille tog upp klockan.

– En sån här skulle man ha.

– Ge mig den. Vi måste skynda oss.

Wille gick tillbaka till surfplattorna och jag knäppte en bild på klockan. Sedan fotade jag några armband och ringar. Det var omöjligt att ta bilder på allt. Kassen var tung och vägde flera kilo. Jag undrade hur mycket det var värt, det som låg i den.

Nu ville jag härifrån. Det kändes obehagligt med alla prylar. Jag var ganska säker på att smyckena kom från inbrott i folks hem. Annars hade de väl inte legat lösa huller om buller utan i askar.

– Du Jim ...

– Ja?

– Det finns en dörr till bakom mig.

– Vi struntar i den och går ner till Pax och Tanya. De undrar nog vart vi tagit vägen.

– När vi ändå är här är det klart att vi kikar.

Jag följde Wille med blicken när han försvann bakom kartongerna med de bärbara datorerna. Jag knöt ihop kassen med smycken på samma sätt som jag hittat den. Wille hade redan öppnat dörren och stuckit in huvudet.

– Vad ser du för något? frågade jag.

– Ett bord med skitiga kaffekoppar, tomma ölburkar, en termos och ett fat med brödsmlur. Dessutom en trappa som går till våningen under. Den ser mycket säkrare ut än den vi tog oss upp för. Det står några lådor på golvet. Kom hit så kollar vi vad det är i dem.

Eftersom det fanns ett fönster i snedtaket var det ljust i rummet. Det var ganska litet, mycket mindre än det intill. Förutom bordet med koppar och burkar stod några campingstolar utan ryggstöd på golvet. Över en av dem låg en tröja. Jag lyfte upp en halvfull kopp med kaffe. Den var kall. Det kändes bra. Alltså hade ingen varit här nyligen.

Jag gick bort till trappan. Vi borde ha gått upp för den i stället. Trappan var av sten eller marmor och dessutom följde den väggen. Den var upplyst av ljus utifrån. Fönstret närmast var täckt av en masonitskiva men det längre ner var helt. Härifrån kunde jag se träd och en bit av gårdsplanen. Även den gamla mögliga husvagnen.

Wille stod lutad över en av kartongerna.

– Kom så sticker vi, sa jag.

– Okej, här finns i alla fall ingenting av värde. Bara lite verktyg. Men kolla här – pepparsprej. Det verkar inte precis vara några snälla gubbar.

– Jag sa ju det. Du som trodde att de var präster.

– Jaja, alla kan ha fel. Undrar just varifrån kyrkgrejerna kommer. Tror du att de har stulits i Osby?

– Vet inte. Jag har aldrig varit inne i kyrkan. Men alla datorer ... De är nog helt nya. Ibland står det i tidningen om stölder i långtradare medan chauffören ligger och sover. Tror du att gubbarna kan ha gjort inbrott på det sättet.

– Kanske. Men det är nog mycket som kommer från inbrott i hus också. Och lägenheter. Som smyckena.

– Det tror jag också. Men kom nu. Det stod på lappen att gubbarna skulle vara här morgon kväll. Vi ringer polisen så fort vi kommer ut.

Wille kliade sig på armen.

– Vi borde kanske ta med en kartong av varje. Som bevis. Jag menar en med dator, en med surfpl...

– Du är galen. Vi sticker. Jag vill inte vara kvar längre.

Samtidigt som jag vände mig om för att gå tillbaka till det andra rummet uppfattade jag en reflex. Jag kastade en blick mot den hela fönsterrutan. Där jag stod nu såg jag nästan hela gårdsplanen. Något blänkte till i solljuset. Hjärtat slog ett extraslag. En silverfärgad bil. Hur länge hade den stått där?

Jag pekade mot rutan.

– Wille ...

– Men va ... vi måste härifrån! utbrast han. Att vi inte hört den. Vilken väg tar vi?

– Vi måste tillbaka till Pax och Tanya.

Panik i kubik

Vi rusade tillbaka till det andra rummet. Det var tur att vi inte hade stängt dörren, för det fanns ingen nyckel på insidan. Wille puttade igen dörren efter oss. Det blev kolsvart, men nu fanns ingen tid att hålla på med tändstickor.

Jag trevade mig fram tills jag kände första steget. Då vände jag mig om och hasade med magen mot trappan. Wille kom efter. Jag glömde bort att det saknades trappsteg och slog i knät när foten for ner till steget under. Det gjorde fruktansvärt ont.

Pax måste ha hört oss, för nu kom han springande med Tanya efter sig.

– Vad länge ni var bort...

– Sch, viskade jag. Vi måste härifrån. Det står en bil utanför.

Plötsligt hördes en kraftig smäll från vinden. Sedan höga röster. Jag flög ner för de sista trappstegen. Wille kastade sig mot golvet och hamnade på knäna men reste sig direkt. Hjärtat slog volter. Vart skulle vi ta vägen? Här fanns ingenstans att gömma sig.

Jo, där borta bakom några bjälkar fanns ett litet utrymme som verkade ligga helt i mörker. Jag lyfte upp Pax och pekade. Vi var där på nolltid alla tre och pressade oss mot väggen. Bjälkarna skulle ge skydd. Om ingen kom för nära.

Det knirkade till ovanför oss. Två män pratade med varandra. De måste ha öppnat dörren. Hur hade de kunnat göra det, när det inte fanns någon nyckel på insidan?

– Ingen här. Förmodligen överreagerade jag, men det är väl lika bra att vi tar en kik där nere också.

– Definitivt. Vi får höra vad Boxarn har att säga när han kommer. I bästa fall har han Gerry med sig. Han är rätt lätt att hitta. Brukar hänga på torget när han är ledig. Om han inte är hemma hos Anki.

Den andra mannen skrattade.

– De är sannerligen ett udda par.

Trappan knakade. En ficklampa tändes och ljuskägglan svepte över golvet. Männen var på väg ner. De gick betydligt snabbare än jag och Wille hade gjort.

Pax vred sig oroligt i min famn. Jag drog honom närmare och borrhade ner näsan i hans päls.

– Inget konstig här heller. Ska vi fortsätta neråt?

– Nej, det skippar vi. Ingen går frivilligt i den trappan. Vi börjar packa i stället. När vi ändå är på plats. Ju fortare vi blir klara, desto bättre. Det ska bli skönt att byta miljö. Jag är trött på det här gamla råttboet.

– Samma här. Det blir en utkörning i morgon. Den sista någon gång nästa vecka. Sedan är det good bye med Osby.

Ljuskäglan rörde sig mot trappan. Kunde vi ha sådan tur att männen var på väg tillbaka till vinden? Ja, nu knarrade det i trappan. De var på väg upp. Strax därpå stängdes dörren.

Jag petade på Tanyas arm och nickade mot trappan. Det kunde hon inte se i mörkret, men hon förstod ändå. Hon började gå mot spiraltrappan. Jag och Wille följde efter.

Tanya var framme vid trappan. Jag vågade knappt andas. Det gällde att gå snabbt och ljudlöst. Och att inte svimma. Jag vågade inte titta ner. Då skulle jag få svindel.

Redan när de rullade den sista biten mot fabriksbyggnaden såg han bilen på gårdsplanen. Chefens silverfärgade Volvo. Boxarn parkerade bredvid. Volvon var tom, alltså hade Chefen och Jerker gått in.

Ytterdörren på framsidan var stängd men olåst. Boxarn sa att det betydde att Chefen och Jerker tagit den vägen. Därför skulle de själva gå in från baksidan, så att de kom från olika håll.

Han fattade ingenting. Visste bara att han inte alls ville gå in i fabriken genom den ingången. Trappan där var för jäkla olustig. Han hade tagit sig upp för den en gång och ville aldrig göra om det. Det hade känts som om den skulle braka ihop när som helst. Men det kunde han knappast säga till Boxarn. Han fick bita ihop.

Herregud vad han var röksugen. Fast det var inte läge att plocka fram en cigg. Då skulle Boxarn garanterat få ett sammanbrott. Lika bra att få detta överstökad. Vad det nu var. Fortfarande undrade han vad som hade hänt.

Det var ännu hemskare att ta sig neråt. Särskilt när det fanns skurkar på vinden. Gubbarna skulle kunna få för sig att öppna dörren. Det gick inte att gå tyst i trappan. Den skramlade till under oss för varje steg. Pax gnällde i min famn. Jag hoppades att det inte skulle höras upp till gubbarna. Det var i alla fall tur att Pax inte kunde skälla. Som andra hundar.

När jag kom fram till avsatsen i trappan blundade jag och drog ett djupt andetag. Vi måste klara det. Vi måste ta oss ut.

Tanya var flera trappsteg före mig. Wille knuffade mig i ryggen. Han ville få mig att gå snabbare. Det kunde jag inte. Jag fick inte tappa Pax.

Jag fortsatte. Nådde fram till svängen i trappan där ett stort fönster släppte in ljus utifrån. Det var här jag sett spindelnäten på vägen upp. Nu såg jag himmel och träd. Räddningen var nära. Bara vi kom ner till golvet skulle vi snart kunna ta oss till dörröppningen på baksidan. Hur många trappsteg kunde det vara kvar? Alltför många.

Mitt i allt var jag tvungen att knäppa upp kopplet. Pax hade vridit sig så att det låg som en snara runt hans hals. Han kunde kvävas.

Boxarn muttrade något om spånskivan framför dörrhålet. Att den inte stod som den skulle. Sedan lyfte han bort spånskivan som om den vore gjord av frigolit.

Dörren innanför var alltid halvöppen. Gångjärnen hade rostet så dörren gick varken att öppna eller stänga. Boxarn flåsade till när han tvingades dra in magen och pressa sig igenom. Ändå var det knappt han kom in.

Allt såg ut som vanligt på bottenvåningen. Det vill säga; rummet var i stort sett tomt. Varför var de här? Misstänkte Boxarn och de andra att någon tagit sig in i fabriken? Men här nere fanns inget att roffa åt sig. Mer än vykorten som Boxarn lagt beslag på i kyrkan. Det var när han rekade om det fanns något av värde att stjäla. Som krucifixet, ljusstakarna och dopfunten. Korten låg kvar.

Han undrade om Boxarn varit tillbaka i kyrkan nu på förmiddagen. Det hade kommit en ny beställning från Risto. På siffror. Sådana där guldfärgade som satt på en tavla intill prästen. Annars visste man inte vilken psalm man skulle sjunga. Risto kunde verkligen dra på sig märkliga kunder.

Boxarn hade redan hunnit fram till spiraltrappan. Med tanke på den gigantiska kroppshyddan var han förvånansvärt vig när han satte av uppåt. Han tog dessutom två steg i taget.

– Vad i helsicke!

Boxarn tvärstannade. Vad hade hänt?

Avslöjade

Det brakade till i spiraltrappan och sedan kom vrålet. Jag tappade greppet om Pax. Han rullade ner några trappsteg, hamnade på rygg, reste sig och trängde sig förbi Tanya.

Någon var på väg uppåt. Mannen med magen. Det var han som hade vrålat. Nu skrek Wille bakom mig.

– Vi måste härifrån! Upp igen!

Jag tänkte inte, jag bara lydde. Tanya gjorde likadant. Men vi hann inte mer än några steg. En hand grep tag i min tröja. Trappan skakade som om det vore jordbävning. Tanya stannade och Wille var på väg tillbaka. Han hade två män efter sig som kom uppifrån. De måste ha kommit från vinden.

– Vad är det som händer? frågade han med kamouflagefärgade byxor.

– Ja, hur i helsicke har det här gått till? röt gubben med magen som höll fast mig.

Vi tar ner ungarna på verkstadsgolvet.

Gubben med magen slet mig med sig och knuffade till en man som stod på ett av trappstegen. Gerhard! Jesusfiguren!

Gerhard vände sig hastigt om. Det långa håret fladdrade när han for ner för trappan.

Jag fick ett knä i ryggen av maggubben så att jag höll på att tappa balansen. Tanya och jag landade samtidigt på cementgolvet. Wille for handlöst efter och ramlade. Gubben med magen slet upp Wille från golvet. Sedan drog han oss med sig och ställde oss med ryggarna mot en vägg. Ögonen var svarta av ilska. Han hade fortfarande samma korta tröja på sig. Magen vällde över byxlinningen på jeansen. Svetten blänkte på hans rakade huvud. Vad tänkte han göra med oss? Han såg vansinnig ut.

– Hit med jäntan, skrek han.

I ögonvrån såg jag hur Gerhard knuffade Tanya framför sig mot väggen. Nu stod vi där uppradade alla tre. Jag kunde knappt andas. Var fanns Pax?

Gubben med magen släppte Wille och placerade en knuten näve under min haka.

– Jag vill ha ett bra svar, grabben. Du får en halv minut på dig att berätta vad ni gör här.

– Jag kan berätta, sa Tanya med onaturligt gäll röst. Vi gick förbi alldeles nyss och blev nyfikna. Vi ... vi undrade vad det var för hus. Det såg övergivet ut.

Maggubben vred på huvudet mot männen bakom sig.

– Tror vi på den storyn?

– Definitivt inte, svarade han i kamouflagefärgade byxor.

Maggubben sparkade till Gerhards fot.

– Har *du* sett de här rötäggen tidigare?

Jag tänkte att nu var det kört. Gerhard skulle avslöja alltihop. Hur han kommit på oss med att smyga bland buskarna. Att han jagat oss, knyckt min dörrnyckel och hotat att skjuta oss.

Gerhard skakade på huvudet.

– Nix. Har aldrig sett dem tidigare.

Varför ljög han?

Han måste se till att få väck ungarna från Boxarn och Chefen innan de började snacka. Fick de veta att han tagit två av dem på bar gärning en gång tidigare ... utan att slå larm ... ja, han vågade inte ens tänka på det. Ungarna måste försvinna på ett eller annat sätt.

Gubbarna käbblade i mun på varandra. Han orkade knappt ta in vad de sa.

– *De kom uppifrån, sa Boxarn. De kan ha sett mer än vad som är nyttigt för dem.*

– *Framför allt har de sett personer utan maskering som de absolut inte borde ha sett, sa Chefen. Något måste göras. Gerry, har du något förslag?*

Han var oförberedd på frågan. Det gällde att snabbt komma på något klyftigt. Han bet sig i underläppen.

– *Vi skulle kunna låsa in dem i husvagnen. Om vi spikar för brädor kan de inte ta sig ut. Det finns gott om gammalt virke utanför.*

Chefen tog sig om hakan och tycktes fundera.

– *Men sen då?*

Han måste komma på något mer klipskt. Men vad? Han stack handen under det långa håret och kliade sig i nacken.

– *Vi skulle kunna sätta fyr på husvagnen när vi är färdiga med att lasta in. Jag menar ... när jobbet är klart. Precis innan vi lämnar platsen.*

Chefen och Boxarn utbytte en snabb blick och stirrade sedan på honom.

– *Jag kan skaffa bensin, fortsatte han ivrigt.*

– *Vi får fundera på vad som blir bäst, sa Chefen. Nu måste vi bli klara här i rödaste rapportet. Det som hänt får under inga omständigheter nå utanför dessa väggar. Framför*

allt inte till chaufförerna. De kommer att dra öronen åt sig och hoppa av. Vi får se till att Lill-Berra håller tyst om det han slog larm om.

Med pekfingerarna ritade Chefen en avlång ruta i luften. Budskapet var solklart. Han syftade på meddelandet som legat i plastpåsen under containern. Chefen stirrade rakt på honom.

– I fortsättningen lämnar du inte området. Du får gå tredubbla skift, kanske fyrdubbla, tills vi är klara. Nu hjälps vi åt att få bort ungarna till husvagnen. Och plocka dem på deras mobiltelefoner. De ska inte ha skuggan av en chans att kunna kontakta yttervärlden.

Infångade

Vi var inlåsta i en husvagn. Dörren hade spikats igen med bräddor på utsidan. Fönstren också. Men det fanns några springor som vi kunde se ut genom. Gubben med magen hade tvingat mig och Wille att lämna ifrån oss våra mobiler. Vi kunde inte ta oss ut. Vi kunde inte ringa efter hjälp. Det värsta av allt ... jag hade ingen aning om vart Pax tagit vägen.

När gubbarna släpade oss till husvagnen fanns ingen Pax utanför. Det sista jag sett av honom var att han rullade ner för trappstegen och försvann. Hade han sprungit och gömt sig? Klumpen i halsen växte. Vad skulle hända med Pax om gubbarna hittade honom?

Jag mådde illa. Kunde knappt andas. Jag och Tanya satt på en soffa. Den var slarvigt bäddad med lakan och kudde utan örngott. Wille satt på en stol bredvid bordet.

Ingen av oss sa något. Gerhards ord snurrade runt i huvudet. Han hade pratat om att skaffa bensin ... att tända eld på husvagnen. Det var meningen att vi skulle brinna inne. Gubbarna skulle göra sig av med oss, eftersom vi upptäckt vad de höll på med. Vem skulle ta hand om Pax?

Gerhard, eller Gerry, hörde ihop med de andra. Det var han som gått och rökt på stigen.

Det stod en tallrik på bordet bredvid Wille. Den var full av vita fimpar.

– Han heter Gerry, sa jag. Inte Gerhard.

Wille satt och stirrade tomt framför sig. Som en zombie.

– Jag vet.

– Jag önskar att vi aldrig hade hittat lappen, sa Tanya.

Wille vred en aning på huvudet och såg på mig.

– Vi måste göra något.

– Ja, men vad?

Jag fick inget svar. Det var som om all luft gått ur oss. Vi visste alla tre att det var lönlöst att försöka ta sig ur husvagnen. Brädorna var ordentligt fastspikade på utsidan.

Gerry hade sagt att han kunde skaffa bensin. Och tända på.

– Vi kan inte bara sitta här, sa jag och reste mig.

Mellan brädorna på fönstret vid dörren kunde jag se en bit av kartongfabriken. Och skogen. Där borta någonstans hade jag och Tanya gömt oss första gången vi var här.

Precis som Tanya önskade jag samma sak. Att vi aldrig hittat lappen. Om vi bara

kommit en stund senare till affären ... då skulle vi aldrig ha sett mannen i den röda skåpbilen. Inte sett honom hämta meddelandet under containern. Vi kunde ha varit hemma nu. I säkerhet. Jag kunde ha haft Pax hos mig.

Tanken på Pax ... Jag torkade bort tårarna som rann nerför kinderna. Vi fick inte ge upp. På något sätt måste vi ta oss ut.

– Det kanske finns verktyg i husvagnen, sa jag. Vi skulle kunna göra ett hål och ta oss ut.

– Prata inte så högt, viskade Tanya. Någon kan höra oss. Speciellt Gerry. Han som ska vakta oss.

– Han hör oss inte nu. Jag ser att han står och pratar med någon vid fabriken. En kvinna.

Tanya kom bort till mig.

– Är det hon? Hon som har den svarta hunden?

– Jag vet inte. Hon har i alla fall ingen hund med sig.

Nu blev även Wille intresserad och reste sig upp.

– Menar ni den där tanten som bor i huset med byggnadsställningen? Hon som varit här och rökt och kastat ifrån sig fimpar med rött läppstift?

– Ja, men jag är inte säker på att det är hon, svarade jag. Den här ser ut att ha längre hår. Men strunt i det. Medan Gerry är upptagen där borta kollar vi om det finns några verktyg.

Tanya gick igenom skåpen ovanför diskbänken. I dem fanns bara en massa cigarettpaket. I skåpet nedanför en överfull sophink.

– Hjälp mig att lyfta på locket till soffan, sa jag till Wille. Det kan finnas ett utrymme där att ha grejer i.

I Gerrys soffutrymme fanns kläder, tidningar, tomma cigarettpaket och ett par leriga gummistövlar. Jag rotade runt med händerna medan Wille höll upp locket. Det låg en kakburk med lock under några smutsiga handdukar. Jag föste undan handdukarna och öppnade locket. Burken innehöll golfbollar med gröna trianglar. Jag kunde knappt få luft.

– En sån här golfboll låg på handfatet i vårt badrum. Någon har ritat dit trianglar med tuschpenna.

Wille dök ner med huvudet.

– Det ligger ett papper i burken, sa han.

Jag grävde fram det och kände hur händerna skakade. Papperet var fullklottrat med namn på olika gator.

– Det är en lista där de tänker göra inbrott, viskade jag. I Osby, Lönsboda, Glimåkra ... Min adress är också med.

Wille släppte ner sofflocket och tog papperet ifrån mig.

– En del adresser är överstrukna, sa han. Bland annat till ditt hus.

– Jag visste det, sa jag. Redan när vi flyttade in misstänkte jag att någon försökt göra inbrott.

Jag berättade om badrumsfönstret som stått öppet när vi flyttade in. Om golfbollen jag hittat på handfatet.

– Några hade varit inne i huset, sa jag. Men det trodde inte mamma och pappa på.

– Snodde de något? frågade Wille.

– Nej, vi hade inte flyttat in än, så huset var tomt.

Wille satte sig på sofflocket.

– Hm. Jag har läst om tjuvar som tejpat fast makaroner under locket på brevlådor.

Sitter makaronen kvar är ägarna till huset bortresta. De här tjuvarna lägger kanske ut golfbollar i stället. Men varför skulle de göra inbrott i ett tomt hus?

– Det sa pappa också.

– Tjuvarna visste kanske inte att huset var tomt, sa Tanya.

Kunde det vara så? Hade tjuvarna misstagit sig och trott att det fanns saker att stjäla? Men golfbollen? Om den låg på handfatet kunde ju inte tjuvarna veta var de skulle göra inbrott just där. Då måste de först ta sig in i huset.

Det var som om Wille läste mina tankar.

– Jag tror att någon, kanske Gerry, placerar ut golfbollarna. Kanske går han in i huset också för att se efter att ägarna inte är hemma. Men det verkar förstås rätt långsökt.

– Det var långa hårstrån i badkaret, sa jag. Lika långa och läskiga som Gerrys. Det kan ha va...

Tanya avbröt mig.

– Vi hinner inte prata om det nu!

– Nej, vi måste leta vidare, sa jag. Hittar vi inga verktyg kanske det finns en brödkniv, så att vi kan skära loss en ruta och slå undan brädorna.

Det stod en väska på golvet. Den var helt tom. Jag fortsatte mot ett fördraget skynke längst bak.

– Sätt er ner, viskade Tanya plötsligt. Kvickt. Gerry är på väg till husvagnen.

Lappen med adresser låg på bordet. Jag stoppade den snabbt innanför tröjan. Tanya och jag kastade oss ner på soffan där vi suttit tidigare, Wille slog sig ner på stolen.

Klumpen i halsen var tillbaka. Vad skulle hända nu?

Det knackade på rutan vid dörren. Vi tittade dit alla tre. Utanför stod Gerry. Han satte handen framför ansiktet. Fingrarna vinkade att vi skulle komma dit.

Jag gick. Han sa något som jag inte kunde höra. Men jag förstod att han ville att jag skulle öppna fönstret. Det fanns en plopp längst ner. Jag drog den åt sidan, men fönstret gick bara att öppna någon centimeter.

– Det finns cigaretter i skåpet, sa Gerry. Jag hann inte få några med mig. Var hygglig och ge mig ett par askar.

Jag skakade på huvudet.

– Det går inte. Öppningen är för liten.

– Då får du sticka ut en cigg i taget. Men det måste gå fort.

– Vad tänker ni göra med oss? frågade jag.

– Det får vi se. Vi kan inte göra något nu i alla fall. Om husvagnen brinner skulle det locka hit folk som inte har här att göra. Vi måste bli klara först.

Tanya reste sig. Kritvit i ansiktet.

– Tänker ni verkligen tända eld ... på oss?

Det svarade inte Gerry på.

– Behöver ni gå på toaletten så finns det en hink bakom draperiet. Men du, Jim, skynda på med cigaretterna.

Jag hajade till när han sa Jim. Så mindes jag. Han hade sett mitt namn på brevet i ryggsäcken. Det var därför han hittade mig och Tanya. Jag ville fråga om golfbollen på handfatet, men jag vågade inte. Bäst att hålla sig lugn. Eller låtsas vara lugn. Jag gick bort till skåpet och tog ut två paket cigaretter.

Händerna var fuktiga och jag skakade så att jag knappt kunde öppna det första paketet. Papperet som jag hade under tröjan höll på att glida ner. Tänk om Gerry fick syn på det. Han skulle bli galen.

Till slut lyckades jag få ut några cigaretter.

– Bryt inte sönder dem. Ge hit.

– Det skulle nog gå fortare om ... om det inte var några bräddor för fönstret. De är i vägen. Då skulle vara lättare om ...

– Tror du att jag är dum! Om du är uppkäftig kommer jag in och ger dig ett kokstryk. Förresten kan jag berätta en sak för dig och dina kompisar. Hehe! Jag tände en brasa, en mycket liten sådan. En provbrasa, så att säga. Därför existerar det inte längre några mobiltelefoner som tillhör er. Mobiler är inte bra. Inte här.

En ilsken röst hördes bortifrån fabriken.

– Nu har jag inte tid att stå här och tjafsa, snäste Gerry. Stäng fönstret. Jag kommer snart tillbaka och kollar.

Jag drog igen fönstret. Gerry småsprang mot fabrikslokalen.

– Nu måste vi skynda oss och leta vidare, viskade jag. Wille, du får titta bakom draperiet.

Jag plockade fram papperet under tröjan, vek ihop det och stoppade det i fickan.

Ett flyktförsök

Det fanns inte en enda hammare eller såg i husvagnen. Inget annat verktyg heller. De knivar vi hittade låg i soppåsen och var av plast. Jag hade försiktigt provat att öppna fönstret och dunka det mot brädorna men gav upp. Det skulle höras alldeles för mycket om vi försökte ta oss ut på det sättet.

Fönstret på andra sidan gick inte att öppna. Där hade vi behövt något vasst för att skära loss rutan.

Wille hade ett förslag. Att vi skulle försöka smälta fönstret, eftersom det var av plats. Tändstickor fanns i skåpet. Både jag och Tanya idiotförklarade idén.

– Hela husvagnen skulle kunna ta eld, sa Tanya.

Medan vi letade efter möjligheter att komma ut ur husvagnen hade ett par bilar rullat fram till fabriken. En stund senare var Gerry tillbaka för att hämta fler cigaretter. Jag öppnade fönstret precis som förra gången.

– Ni ser skräckslagna ut och det är rätt åt er. Om ni inte varit så förbaskat nyfikna hade allt funkat som det skulle. Men ni har satt mig i klistret. Och det kommer ni att få ångra om ni gör några dumheter.

Han vände sig om och såg sig omkring. Sedan var ansiktet tillbaka i rutan.

– Ni är förstas hungriga. Jag har sparat halva laxpuddingen åt er. Den är hemlagad. Jag har stuckit den under husvagnen. Ni kan äta den sen. Efteråt.

– Men du ska ju hälla bensin på husvagnen och ...

Gerry avbröt mig.

– Stå inte här och snacka utan stäng fönstret i stället. Glöm inte att jag har pistol.

Ifall ni hittar på något dumt.

Han stod kvar och stirrade tills jag stängt fönstret. Sedan gick han bort till fabriken.

– Vad menade han? frågade Tanya.

Hon hade tårar i ögonen.

– Vet inte. Men jag vet en sak. Vi MÅSTE härifrån.

Wille reste sig tvärt från soffan. Han tog tag i min arm och pekade upp i taket.

– Det sitter en handduk där uppe. Visst är det konstigt?

Wille drog fram stolen och ställde den mitt på golvet.

– Ställ er för fönstret så att man inte kan se in, fortsatte han. Jag ska undersöka en sak.

Han klev upp på stolen och började lirka med handduken som var fäst med några häftstift i taket. Sedan gav han ifrån sig en svag vissling.

– Precis vad jag trodde. Det finns en taklucka här under. Vi kan ta oss ut genom den.

– Men Gerry kommer att upptäcka oss, invände Tanya. Han kommer att skjuta oss.

– Vi passar på när han är borta vid fabriken.

– Men ... vi får vänta tills det blir mörkt i så fall, sa jag.

Wille såg rakt på mig.

– Då kan det vara för sent.

Hans ord fick mitt hjärta att stanna till en stund. Men Wille hade rätt. Gubbarna skulle kanske ge sig av i kväll. Det sista de skulle göra var att tuta eld på husvagnen. Då skulle fabriken vara tom på stöldgods, det skulle inte finnas några vittnen. Inga levande i alla fall. Tanken var skrämmande. Samtidigt fick vi inte göra något som vi skulle få ångra. Vi måste tänka oss för.

– Men om Gerry kommer tillbaka ... han kommer att se att vi är borta och jaga oss genom skogen. Han jagade mig och Tanya. Med pistol.

Wille satte sig igen.

– Jim, någon måste skaffa hjälp och se till att polisen kommer hit. Du som hittar bäst får ta dig ut. Tanya och jag stannar. Dyker Gerry upp så låtsas vi att du sover. Vi lägger något under lakanet så att det ser ut som en kropp.

– Kommer han in, då ser han att ju att Jim är borta, sa Tanya.

– I så fall får vi slå ner honom. Vi kan använda kakburken.

Han var genomsvevrig. Inte på grund av värmen utan för det som hänt. Chefen, Boxarn, Jerker, Lill-Berra ... ja, alla var förbaskade. Men det var ju inte hans fel. Han hade gjort det han skulle.

Stress jämt och ständigt. Bevaka ungarna i husvagnen. Hålla koll på fabriken. Ta några rundor i skogen. Han var helt slut. Anki hade kommit. Det var i alla fall en tröst. Hon hade haft en hemlagad laxpudding med sig. Det kändes som en avskedspresent, inte som någon kärleksgåva. Nu var hon inne i fabriken och stuvade ner grejer tillsammans med de andra. Egentligen skulle godset köras ut först i morgon, men Lill-

Berra hade lyckats få tag på några som kunde komma redan i eftermiddag. Nu var det bråttom att tömma fabriken.

Han slet upp en cigarett ur bakfickan. Den var tillknycklad och lika mörbultad som han själv kände sig.

Där borta var stället där han sett ungarna första gången och hittat deras ryggsäck. Vad hade de här att göra? Dumma förbaskade ungar. Det var deras fel att alla var på honom. Men han var ingen misslyckad smågangster. Han var något större. Pistol-Gerry skulle visa vad han gick för.

Han stack cigaretten mellan läpparna och plockade fram tändaren. Händerna skakade. Han skulle få hjärtinfarkt om han inte började varva ner.

Lika bra att ta sig bort mot stigen för att kolla av området. Ända till golfstugan skulle han aldrig hinna, eftersom han hade ungarna att bevaka. Det var inte så här han hade tänkt sig finalen på projektet med kartongfabriken. Han och Anki skulle ha haft en mysig hemmakväll. I stället höll han på att dö av stress.

Takluckan var trasig. Det var därför handduken varit fäst i taket. Jag lyfte försiktigt på luckan. Den låg lös över själva hålet. Om någon vid fabriken kikade hit nu skulle de se vad vi höll på med.

Nej, så fick jag inte tänka. Jag måste tro på att det skulle gå bra. Att jag skulle lyckas ta mig ut och hämta hjälp.

Jag stack upp huvudet i gluggen. Ingen utanför kartongfabriken. Ingen Gerry i sikte.

– Hjälp mig upp, viskade jag.

Wille hade stått beredd. Jag ställde försiktigt ner ena foten på hans axel, den andra var kvar på stolen. Händerna var svettiga, därför fick jag inget riktigt grepp när jag försökte ta mig upp på taket. Jag måste vara försiktig. Kom jag åt takluckan så att den föll till marken skulle det höras bort till fabriken.

Äntligen fick jag ordentligt tag. Jag hivade mig upp och la mig platt på taket. Fortfarande ingen människa inom synhåll. Jag hasade mot kanten åt baksidan till. Husvagnen var högre än jag räknat med. Hur skulle jag ta mig ner? Jag kunde inte sätta mig upp och hoppa med fötterna först. Om någon precis då kom ut ur fabriken skulle jag bli upptäckt direkt. Jag måste ligga raklång och rulla ner.

Jag blundade och kände en ilning av skräck när underlaget försvann under mig och jag svävade fritt. Gräset och maskrostuvorna dämpade nedslaget. Jag landade förvånansvärt mjukt och började snabbt krypa till borten änden av husvagnen. Jag såg inga människor, men det behövde inte betyda att jag var säker. Gerry eller någon annan kunde ha husvagnen under uppsikt. Just här fanns heller ingenting att gömma sig bakom. Inga buskar, inga träd. Jag reste mig och rusade rakt in i buskaget som låg framför mig. Väntade. Inget pistolskott. Ingen ropade att jag skulle stanna.

Jag trasslade mig genom de taggiga buskarna, kröp under en nedfallen tall och trängde mig igenom ett snår av sly och buskar. Fortfarande ingen som skrek efter mig.

Nu! tänkte jag och började springa.

Upptäckt

Han hoppades att Anki skulle kunna smita ifrån ett tag. Komma ut från fabriken och andas frisk luft. De hade kommit överens om att mötas någonstans längs stigen. Om Chefen och Boxarn lät henne ta en paus. Han och Anki behövde prata. Planera framtiden. Om det fanns någon framtid.

Satans ungar. Det kunde vara så illa att de förstört hans karriär. Hur mycket visste de? De hade kommit från vinden. Men hade de sett det som fanns där uppe? Och var de i så fall så klipska att de förstod att det var stulna grejer? Ja jisses, självklart kunde de lägga ihop två och tre. De måste tystas på något sätt. Men hur?

Jag sprang, snubblade, rev mig på vassa buskar men fortsatte. Måste springa så fort det någonsin gick. Hämta hjälp. Var? Borta vid affären? Men det var långt dit. Måste springa fortare. Vad skulle Gerry ta sig till om han upptäckte att det fattades en i husvagnen? Att jag lyckats ta mig ut.

Hjärtat bultade så att jag var säker på att det ekade i skogen. Jag brydde mig inte om att smyga. Det fanns inte tid till att vara försiktigt. Måste hämta hjälp. Snabbare, snabbare.

Det var långt kvar. Skulle jag hinna? Måste. Jag kippade efter luft. Det sved i halsen. Jag började hosta så våldsamt att jag var tvungen att stanna. Jag tog stöd med händerna mot en trädstam. Om jag bara haft min mobiltelefon. Jag kunde ha ringt. Vem skulle jag ha ringt? Mamma eller pappa? Polisen?

Jag satte fart igen men hade inte hunnit långt förrän jag såg en figur mellan trädstammarna. Jag tvärstannade. Det gick en människa där framme. En kvinna. Och Pax! Kvinnan hade honom i koppel. Jag kände igen henne. Det var hon med den svarta labradoren. Lättnaden att få syn på Pax övergick snabbt i skräck. Hon hade min hund. Hon var en av skurkarna. Jag kunde inte ge mig till känna.

Jag gled in bakom en trädstam. Vad skulle jag göra? Kvinnan gick långsamt, som om hon letade efter någonting. Hur kunde Pax ha ett koppel? Han hade inte haft något när han försvann. Det låg kvar i kartongfabriken. Vad skulle jag göra?

Någon visslade. Jag såg hur Pax stannade till och lyssnade. Min älskade hund, hur skulle jag kunna rädda honom? Om jag rusade fram till kvinnan och slet kopplet ur

händerna på henne, skulle jag inte ha en chans att rädda Tanya och Wille. De skulle dö i en brinnande husvagn.

Vem var det som hade visslat? Det prasslade någonstans i närheten. Var det Gerry?

Jag ställde mig med ryggen mot trädstammen. Röster. Inbillade jag mig? Nej det var röster. Män som ropade. Någon ropade mitt namn. Jim. De hade upptäckt att jag tagit mig ut ur husvagnen!

Det rörde sig bara om minuter innan de skulle hitta mig. Vad skulle hända med Pax? Jag kikade försiktigt åt det håll där jag sett honom med kvinnan. Hon hade vänt sig om. Hon stirrade rakt på mig.

– Hallå! skrek hon. Jag har hittat honom! Jag har hittat Jim! Kom hit!

Vem ropade mitt namn?

Långsamt gled jag ner längs trädstammen mot marken. Pax hade upptäckt mig. Han var på väg mot mitt håll med kvinnan efter sig. Jag kände hur tårarna rann nerför kinderna. Allt var över. Men Pax och jag skulle ändå få vara tillsammans. Kvinnan släppte kopplet och han flög rakt i min famn. I ögonvrån hann jag se att hon plockade upp en mobiltelefon.

Jag kramade Pax och grät mot hans päls. Vi var tillsammans. Kvinnan kom långsamt närmare. Hon pratade med någon i mobilen. Stannade ett tag och fortsatte sedan mot mig och Pax.

– Hej Jim. Jag heter Anna-Karin. Vi har letat efter dig.

Jag lyfte huvudet. Det var oro i hennes röst. Hon såg bekymrad ut. Inte arg. Inte livsfarlig.

– Pax ...

Mer fick jag inte fram. Avlägset hördes ljud av knäckta grenar och röster.

– Vi är här! ropade Anna-Karin och sträckte upp armarna.

Sedan rörde hon vid min axel.

– Jag var på väg till Netto för att handla ett par liter mjölk, sa hon. Då fick jag syn på din hund. Jag kände igen honom. Han sprang runt vid golfstugan, in i skogen. Utan koppel.

– Ni får inte tända eld på husvagnen, grät jag. Mina kompisar är inlåsta. De kan inte ta sig ut.

– Var då?

– Vid fabriken.

– Men vad säger du? Vänta här. Jag är snart tillbaka.

Kvinnan började snabbt gå åt det håll där rösterna hörts. Hon pratade med någon. Jag uppfattade inte vad hon sa. Det var som om jag befann mig i en bubbla. Långt från verkligheten. Men jag hade Pax. Han var mjuk ... och varm. Han slickade tårarna från mina kinder. Men det kom hela tiden nya.

Ett pistolskott

Kvinnan var på väg tillbaka. Bakom henne gick mamma! Och två poliser. En av poliserna pratade i sin komradio. Jag hörde honom säga något om husvagnen.

Mamma var framme hos mig. Hon satte sig på huk och kramade mig.

– Jim, älskade unge, vad är det som har hänt? Var är Tanya och Wille? Anna-Karin sa något om en husvagn ...

Genom tårarna såg jag att en av poliserna kommit fram till oss.

– Jim, jag heter Ajvar. Är dina vänner borta vid fabriken?

Jag nickade.

– En polisbil är redan på väg dit. Tack vare din karta vet vi var den ligger.

Karta? Jag förstod inte vad han menade.

– Jim, jag hittade din dagbok på bordet i källaren, hörde jag mamma säga. Efter att Anna-Karin ringt och berättat att hon hittat Pax ... vi förstod att något hänt.

Polisen som pratat i komradion kom fram till oss. Han hette Roy och ville veta exakt var Tanya och Wille befann sig.

– De är instängda i en husvagn bakom fabriken. Det finns inbrottstjuvar där. Hela fabriken är full av stulna saker. Gubbarna tänker sätta eld på husvagnen när de är klara ...

– Har ni varit inne i fabriken? frågade Roy.

– Ja. Vi såg massor av datorer, ett krucifix och en hel kasse med smycken

– Tack, Jim.

Roy gick och ställde sig en bit ifrån oss. Jag hörde honom ropa på förstärkning i komradion. En kvinna svarade i andra änden. De pratade om att två barn var inlåsta i en husvagn. Att man måste gå försiktigt fram.

– Klart slut, sa Roy.

Sedan kom han tillbaka och berättade att fler polisbilar var på väg.

– Det finns en halvt igenvuxen väg mot fabriken från Riksväg 15, förklarade han. Man kan ta sig fram på den.

– Helst hade vi sett att ni tog er ut ur skogen och i säkerhet, sa Ajvar. Men det kan hända att vi behöver Jim på plats. Han vet hur det ser ut i området.

Mamma krävde att få följa med. Anna-Karin också. Mamma tog hand om Pax. Först nu såg jag att det inte alls var något koppel som var fäst vid hans halsband. Det var ett skärp.

Han fattade ingenting. Först hade han hört ljud i skogen, sedan röster. Han hade slängt sig in i ett busksnår. Fått syn på tre gestalter. Två snutar och en kvinna. Vad gjorde de i skogen? De plockade knappast lingon. Kvinnan hade han sett någonstans. Men var?

Hur kom det sig att de var här? Det var den stora hemska frågan.

Var det ungarna som lockat hit dem? Nej, de hade inte kunnat ringa någonstans. Han hade själv gjort skrot av deras mobiler. Tjejen hade inte haft någon. Eller hade hon det? Hade hon gömt den under kläderna? Han började kallsvettas.

Trion fortsatte. Rakt in i skogen. Han smög efter. På håll. Han var bra på att smyga. Men det gällde att hålla tungan rätt i mun. Inte ge ett kvistljud ifrån sig. Han lät dem få ett visst försprång, sedan hängde han på. Tyst som en mus. Stannade igen och lät dem få ett försprång på flera minuter.

Plötsligt lät det som om det var flera personer där framme. Någon hojtade och skrek. Herregud, bara det inte var Anki. De hade ju bestämt att mötas på stigen, ifall hon kunde komma ifrån. Vad skulle han ta sig till? Allt höll på att gå rent åt pipsvängen.

Han måste ta reda på vad som hände. Måste ta sig vidare. Efter inkräktarna.

Vad nu! Där stod en av killarna från husvagnen. Det var omöjligt. Han måste se i syne. Men visst var det han. Jim. Och kvinnan. Det var för tusan mamman. Han kände igen henne. Han hade suttit vid hennes köksbord.

Snuten pratade i en walkie talkie. Han hörde ordet "förstärkning" och "fabriken". Hur skulle han hindra dem från att ta sig dit?

Han slet upp pistolen och sköt ett skott rakt upp i luften.

– Vad var det? utbrast mamma.

Roy vände sig mot mig.

– Vet du om männen i fabriken är beväpnade?

Jag nickade.

– I alla fall Gerry. Han har pistol. Det är han som vaktar husvagnen.

Roy sa att vi skulle ta skydd. Att vi skulle sätta oss ner på marken. Han pratade i komradion igen. Om skottlossning. Att männen i fabriken var beväpnade.

Sanningens ögonblick

Det snurrade runt i huvudet. Jag satt i skogen, tätt tillsammans med Pax, mamma och en tant som hette Anna-Karin. Hon med labradoren. Någon i närheten hade skjutit.

Poliserna hade frågat om männen vid fabriken var beväpnade.

Var det Gerry som skjutit? Kände han och Anna-Karin varandra? Var det hon som varit vid fabriken och kastat ifrån sig bruna fimpar med rött läppstift? Men i så fall borde hon ha sagt det till poliserna. Att hon varit där. Om inte ... Hade hon bytt kläder och försökte lura oss? Kvinnan vid fabriken hade haft jeans och jeansjacka. Anna-Karin hade vita långbyxor och vit tröja. Och röd kofta. I samma röda färg som läppstiftet. Det var hennes skärp som användes som koppel.

Polismannen Ajvar stod alldeles intill oss, Roy hade gått bort en bit. Borde jag säga något om att Anna-Karin kunde höra till skurkarna vid fabriken? Att hon kände Gerry?

Men poliserna hade sagt åt oss att vi skulle vara helt tysta.

Jag drog Pax till mig. Mamma la sin hand över min armbåge. Hon log, men det var tårar i hennes ögon.

Roy pratade i komradion igen. Jag snappade upp något som lät som om första patrullen var på plats.

Pax stelnade till i min famn. Han riktade öronen framåt. Jag tittade ditåt. Såg den långa smala kroppen och skjortan som fladdrade i vinden.

– Där, ropade jag och pekade. Det är Gerry. Han har pistol.

– Lägg er ner, sa Ajvar.

Vi lydde direkt. Jag låg med Pax tätt intill mig.

Det gick fort för poliserna att fånga in Gerry. Pistolen hade han stoppat ner i byxorna. Ajvar tog den ifrån honom.

– Men det är ju Gerhard, sa mamma. Det var du som hittade Jims ryggsäck.

– Ibland ljuger jag, sa han med en grimas. Det måste man i min bransch.

Ajvar höll honom medan Roy frågade om han hade några kumpaner med sig i skogen. Det hade han inte, sa han.

– Hoppas att ni inte har något emot att jag tar en cigg.

Det hade Roy.

– Du får röka sen. Först ska du svara på några frågor.

Roy frågade hur många som fanns i fabriken.

Gerry ryckte på axlarna.

– Alldeles får många, om du frågar mig. Som Boxarn. En riktig skitstövel.

– Är de beväpnade. Med *riktiga* vapen.

– Bara Boxarn och Chefen.

– Och hur många finns totalt på stället? Obeväpnade inräknade.

– Fem stycken. Sex om man räknar Anki. Det är min tjej. Men hon är oskyldig.

Roy gick bort till en tall och ställde sig med ryggen åt oss. Han pratade med någon i sin komradio.

– Jim, ropade han och vände sig om. Vet du hur många ingångar det är till fabriken?

– Två. Det finns en dörr på framsidan, innanför ett staket, och en på baksidan.

Dörren på baksidan är gömd bakom en spånskiva.

Roy pratade i komradion igen. Nu var det inte en kvinna som svarade i andra änden utan en man. Jag hörde Roy säga något om husvagnen. Sedan avslutade han samtalet och kom tillbaka till oss.

– Barnen är i säkerhet, sa han.

Det kändes läskigt att vara tillbaka vid fabriken trots alla poliser på plats. Skurkarna hade blivit överrumplade och tillfångatagna. Jag tittade bort mot husvagnen. Dörren var öppen. Plankorna som suttit för dörren låg på marken.

Tanya och Wille satt i baksätet på en av polisbilarna. Ajvar sa att jag kunde ta plats bredvid dem tillsammans med Pax. Han och Roy skulle skjutsa hem oss. Ajvar berättade att pappa var på väg. Han hade fått en vägbeskrivning så att han skulle hitta. Mamma och Anna-Karin kunde åka med honom.

Jag kom att tänka på lappen som jag hade i fickan. Med en massa adresser. Jag gav den till Ajvar.

– Den här låg i husvagnen, sa jag. Jag tror att en del av det stulna kommer från hus som finns med på listan.

Ajvar tittade på pappret.

– Tack, Jim. Det kommer att bli till stor hjälp.

Sedan satte jag mig i polisbilen med Pax. Tanya pussade Pax på nosen och gav mig en kram. Sedan fick jag en kram av Wille.

– Skönt att vi är tillsammans igen, sa jag. Och att allt slutade bra.

Det var första gången jag åkte polisbil. Och första gången jag åkte bil i skogen. Det skumpade rejält när bilen rullade mellan träden. Förmodligen hade det varit en riktig väg här en gång i tiden, när det tillverkades kartonger i kartongfabriken.

Konstigt ändå att tjuvarna kunde jobba ostört i fabriken. Att ingen mer än jag, Tanya och Wille hittat dit.

Hur hade tjuvarna själva hittat fram till kråkslottet? Jag frågade Ajvar, men han förstod det inte heller.

– Det är nog inte många som vet att det har legat en kartongfabrik här, sa han. Kanske har någon hittat byggnaden av en ren slump, kommit på att det var det perfekta gömstället. Nu blev det ju inte det, tack vare er.

Ajvar parkerade på gatan utanför vårt hus.

– Det känns nog tryggare för er om vi kikar igenom huset, sa han.

Jag plockade fram nyckeln. Det var tur att jag fäst den med en säkerhetsnål i fickan. Annars hade jag säkert tappat den någonstans i skogen.

Roy och Ajvar gick igenom alla rum medan vi satt i köket och väntade.

– Huset är tomt, sa Roy. Lås ordentligt efter oss.

Båda poliserna tog oss i hand innan de gick.

– Jag förstår att det har varit en omskakande upplevelse, sa Ajvar. Men ni ska veta att ni har gjort en fantastisk insats. Jag är ganska säker på att de som härjade i fabriken ligger bakom den senaste tidens inbrott i norra Skåne. Ni kan ha hjälpt till att sätta fast en liga. Vi hörs framöver. Till dess, stort tack.

Han skulle just öppna dörren när han verkade komma på något. Han vände sig om.

– Förresten, Jim, sa han. Utan din karta hade vi inte vetat var vi skulle börja leta.

Man ska inte läsa andras dagböcker, men den här gången hade vi inget val. När din mamma visade dagboken för oss förstod vi allvaret.

Ur Tanyas dagbok

Torsdag

Hur mycket kan det egentligen hända på en enda dag? Skönt att den slutade som den gjorde.

Vilken tur att Jim hade ritat en karta med fimpstigen och kartongfabriken. Anna-Karin förstod direkt att något var fel när hon fick syn på Pax som sprang omkring för sig själv på gångbanan och vid golfstugan. När hon fäste skärpet i halsbandet såg hon namnbrickan med Jims och Kajsas telefonnummer. Hon hade försökt ringa till Jim men fick förstås inte tag på honom.

Anna-Karin sa att Pax hela tiden ville in i skogen. Hon trodde att vi kanske hade gått vilse eller skadat oss. Hon fick tag på Kajsa som redan blivit lite orolig eftersom vi varit borta så länge. Kajsa skulle komma efter men först ringde hon till polisen. I början trodde polisen inte att det var så allvarligt utan att vi snart skulle vara hemma. Men de ville veta vart vi tagit vägen. De hade kört till sjön och tittat. Under tiden hade Kajsa hittat dagboken. Hon gissade att kartan föreställde skogen som Pax kommit ut från. Hon ringde till polisen igen och två poliser kom och hämtade henne. De ville att hon skulle ta med dagboken så att de fick se kartan.

När Peter fick höra att polisen letade efter oss åkte han från jobbet. Han fick låna en av Ikeas bilar. Men han kom fram alldeles för sent till kartongfabriken. Han körde lite vilse. Han hade ju ingen karta att titta på. Så småningom hittade han rätt, men då var alla bovar infångade och poliserna Ajvar och Roy hade kört hem oss.

Peter och Kajsa hade Anna-Karin med sig när de kom hem. Anna-Karin röker inte och sa att hon aldrig rökt. Att hon pratat med gubben med magen berodde på att han frågat var närmaste bankomat låg. Anna-Karin verkar vara väldigt snäll. I alla fall tycker hon om hundar. Hon är lärare på Parkskolan där Jim ska börja i höst.

Wille och Jim håller på att bädda med madrasser på golvet i gillestugan. Vi har bestämt att vi ska ligga där och sova tillsammans alla tre. Eller fyra är vi förstås. Pax sover ju alltid tillsammans med Jim.

Nya planer för kartongfabriken

Jag låg på rygg och tittade i taket. Pax hade lagt sig på min mage.

– Det var bra att du ritade den där kartan, sa Tanya.

– Ja, det var tur att jag fick dagboken av dig. Annars hade det inte blivit någon karta. Tack.

Tanya reste sig upp på armbågen.

– Vad sa du för något?

– Att det var tur att jag ...

– Jag menar det du sa sist.

– Va?

– Det du sa allra sist.

Wille fnissade bredvid mig.

– Skärp dig nu, Jim, sa han. Vad säger man när man får något?

– Jaså. Tack för dagboken, Tanya.

Nu var det Tanyas tur att fnissa.

– Varsågod.

Hon la sig ner på rygg igen.

– Vi får inte glömma Pax, sa hon. Och Anna-Karin. De två var himla kloka. Pax visade var vi fanns och Anna-Karin ringde till Kajsa.

– Och Kajsa ringde till polisen och berättade om Jims karta, sa Wille. Egentligen har vi alla gjort något som är bra. Utom din pappa. Jim, vad har han gjort för något?

– Han körde vilse, sa jag. Jo, en sak till. Det var pappa som ville att vi skulle flytta till Osby. Om vi inte hade gjort det ...

– Då hade ingenting av allt detta hänt, fyllde Wille i.

Vi låg tysta ett tag.

– Vet ni vad? sa Tanya. Jag har ett förslag. Vi skriver en bok om kartongfabriken.

Wille satte sig upp.

– Vilken bra idé!

– Den kommer Pax att gilla, sa Tanya. Han har ju en av huvudrollerna.

– Jag vill börja direkt när vi vaknar i morgon, sa Wille ivrigt. Ska vi bestämma att vi gör det?

Visst hade det varit spännande att skriva om kartongfabriken men ... Wille visste att jag kastade om bokstäver. Att orden blev konstiga. Att jag läste långsammare än en snigel. Men Tanya ...

– Ni två kan skriva, sa jag. Jag ritar hellre. Eftersom ... jag stavar rätt dålig. Men jag kan rita fimpstigen och allt det andra.

– Och tjuvgänget, sa Wille.

– Glöm inte läbbiga Gerry, sa Tanya. Det kommer att bli en jättebra bok. Sen turas vi om att läsa högt för Pax.

– Kör i vind, sa jag.

– Vad ska boken heta? undrade Tanya.

Jag tänkte ett par sekunder.

– Mysteriet med den gamla kartongfabriken så klart!

